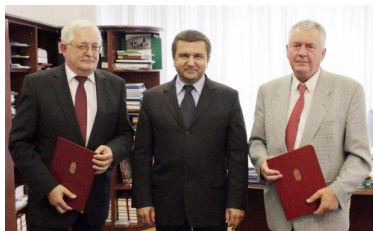

Szabó Rudolf Eötvös Loránd Elismerő Oklevélben részesült

Czómba Sándor államtitkár (középen) és a két kitüntetett: Kovács András Zoltán (Vértess Erőmű Zrt.) (balra) és Szabó Rudolf (jobbra).
Foto NGM.

A nemzetgazdasági miniszter által adományozható elismerésekről szóló, 1/2013. (I. 8.) NGM rendelet értelmében az ipar, a szabványosítás, a mérésügy, a minőségügy, vagy a műszaki biztonság és piacfelügyelet érdekében végzett kimagasló tevékenység, vagy

életmű elismeréséért Eötvös Loránd Elismerő Oklevél adományozható a Magyar Műszaki Értelmiség napja alkalmából.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület felterjesztése alapján, idén Eötvös Loránd Elismerő Oklevélben részesült **Szabó Rudolf**, amelyet Czómba Sándor államtitkár adott át 2014. június 19-én, a Nemzetgazdasági Minisztériumban.

Szabó Rudolf 1950. május 12-én született. Középiskolai tanulmányait Budapesten a Bolyai János Textilipari Technikumban fonó szakon végezte. 1968-ban technikus érettségi megszerzését követően katonai szolgálatot teljesített, majd a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Kar Textiltechnológiai Szakon 1974-ben okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett. Egyetemi éve során szakkollégiumi vezető volt, ötödévesen óraadóként fonástechnológiát tanított a Bolyai János Textilipari Technikumban és a Könnyűipari Műszaki Főiskolán.

1974-től a Könnyűipari Műszaki Főiskola Textiltechnológiai Tanszékén szövéstechnológiát oktatott évtizedekig. 1976-ban mérnöktanári, 1985-ben gépszerkesztő szakmérnöki diplomát szerzett. Főiskolai éve első szakaszában számos ipari kutatásba bekapcsolódott. A gyakorlati ismeretek közvetítésére és a legújabb fejlesztések továbbadására nagy hangsúlyt fordított. A hallgatók komplex képzését tartotta szem előtt azzal, hogy pl. konkrét szövéstechnológia tárgykör tárgyalása

során a kapcsolódó ismeretek (pl. rezgésstan, kenéstechnika, klímaállapot befolyása stb.) széleskörű elemzését kiemelt fontosságúnak tekintette. Kiváló üzemi és külföldi kapcsolatai révén igyekezett a szövés szakmai oktatásához szükséges tárgyi eszközöket előteremteni, a szakma fejlődésével lépést tartani. Számos külföldi gépgyár tanfolyamán (Sulzer, Dornier, Stäubli stb.) vett részt a hazai üzemekkel való jó szakmai együttműködésnek köszönhetően. A hallgatók részére rendszeresen szervezett belföldi és külföldi szakmai tanulmányutakat szervezett.

Több éven át óraadó volt a Budapesti Műszaki Egyetemen és az Iparművészeti Egyetemen is.

A Műszaki Könyvkiadónál 1985-ben megjelent Szövőgépek szakkönyve ma is aktuális, jól használható. Számos főiskolai, középiskolai jegyzetet írt, és közel 100 publikációja jelent meg. Magas színvonalú, igényes oktatói tevékenysége eredményeként a végzett hallgatók széleskörű, a hétköznapi problémamegoldásra jól felkészített szakemberként tudtak munkába állni. Külföldi (német, török, belga) egyetemeken, ill. több éven át a Könnyűipari Műszaki Főiskolán a külföldi hallgatóknak német és angol nyelven is tartott előadásokat. A különböző ismeretfelújító és továbbképző szaktanfolyamok, belföldi és üzemi rendezvények kiváló előadójaként szintén ismert.

A szakmai közélet aktív közreműködője volt, középiskolai és egyetemi tanulmányai során is szakmai diákkörök vezetőjeként tevékenykedett. 1972-től tagja a TMTE-nek, 1976-80-ig a Fialatok Szervező Bizottságát vezette, számos iparági szakmai vetélkedő kezdeményezője, aktív közreműködője volt. A Pamutszövő Szakosztályban is sikeresen tevékenykedett. A Magyar Textiltechnika felelős szerkesztője volt 1985-2001-ig, jelenleg is a lap egyik rovatvezetője és rendszeresen jelennek meg szacikkei. Szakmai munkáját háromszor miniszeri kitüntetéssel ismerték el, 2001-ben MTESZ Emlékérmet kapott.

Több mint 35 évi oktató munka után 2009-től a Zoltek Zrt.-nél tevékenykedett, a szénszálak kutatás-fejlesztési területén kamatoztatta tudását. Jelenleg az Ingtex Bt. ügyvezetőjeként végez aktív szakmai tevékenységet.

Köszöntjük gyémánt- és aranydiplomás mérnökeinket

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen – a hagyományokhoz híven – ez év májusában is kiosztották az 50, 60, 65 ill. 75 évvel ezelőtt végzett egykori mérőkhallgatóknak a jubileumi okleveleket. Gyémánt ill. aranyoklevéllel tüntették ki többek között azokat a 60 ill. 50 évvel ezelőtt a gépészmérnöki karon végzett hallgatókat is, akik pályafutásukat, vagy annak nagy részét a textiliparban töltötték el.

Gyémántdiplomás gépészmérnökök a textiliparban

Feleki László 1951-ben szerezte meg mérnöki diplomáját és a Zilahi Márton vezette Textiltechnológia Tanszéken kapott kutatómérnöki állást. Emellett az I.

sz. Textilipari Technikumban – későbbi nevén: Bolyai János Textilipari Szakközépiskola – tanított óraadó tanárként. A tanszéken végzett munkája eredményeként a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíjas aspiránsa lett és textilgépész szakból letette a szóbeli kandidátusi vizsgát. Ezt követően a Vékássy Alajos vezetésével megalakult Könnyűipari Tanszéken dolgozott adjunktusi beosztásban. Emellett tanított a Mérnöktovábbképző Intézetben is. Alapító tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek és részt vett az akkori kötőszövő – későbbi nevén: kötő – szakosztály megszervezésében. Számos előadást tartott a TMTE által rendezett konferenciákon és publikációi jelentek meg a Magyar Textiltechnikában. Több akkoriban megjelent kötőipari szakkönyv társszerzője ill. lektora volt.

1957 óta Kanadában él, ahol az USA egyik legnagyobb ruházati vállalatának kanadai központjában helyezkedett el. Üzemmérnök-ként kezdte, de kiváló képességei és szaktudása eredményeként, több különböző magas szintű vezetői munkakör betöltése után végül a vállalat ügyvezető elnökhelyetteseként ment nyugdíjba 1987-ben.

Kóhalmi Konrád 1954-ben, diplomája megszerzését követően a Lőrinci Fonóipari Vállalatnál helyezkedett el a főmérnök helyetteseként. Ezután kinevezték a Budai Pamutfonoda főmérnökének, majd 1957-ben a Pamuttextil Művekhez került gyáregység-vezetőnek. Később ugyanitt főtechnológusként és főmérnök-helyettesként folytatta pályafutását. Közreműködésével megvalósítottak egy jelentős újítást, a düftin és kordbársony szövetek gyártását szovjet pamutból, kétszeres kártolási technológiával, ami jelentős gazdasági eredményt hozott. 1962–1973 között a Kispesti Textilgyárban volt gyáregység-vezető, majd főtechnológus és főmérnök-helyettes. 1972-ben a Műegyetemen gazdasági mérnöki diplomát szerzett. 1973-ban a Kőbányai Textilművek főmérnöke, 1977-ben műszaki vezérigazgató-helyettese lett. Szervezte és irányította az 1970-es években lezajlott jelentős textilipari rekonstrukciót, valamint korszerű termékek gyártásának bevezetését. 1988-ban ment nyugdíjba.

Alapító tagja volt a TMTE-nek. 30 évig vezetőségi tagja, 25 évig elnöke volt a pamutfonó, majd a pamutfonó és pamutszövő szakosztálynak. Többször is részesült magas kitüntetésben az egyesületben végzett munkájáért. Pályafutása alatt több szakcikket publikált a Magyar Textiltechnikában.

Munkássága elismeréseként 1985-ben megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, 1987-ben pedig az arany fokozatát.

Aranydiplomás gépészmérnökök a textiliparban

Bardóc György 1964-ben megszerzett gépészmérnöki oklevelének birtokában először a Habselyem Kötöttáruiparban helyezkedett el, majd különböző egyéb cégeknél dolgozott. Végül egyéni vállalkozó lett és ebben a minőségben ment nyugdíjba.

Dr. Bódi Béla gépészmérnöki oklevelét 1964-ben szerezte meg a gépészmérnöki kar textiltechnológia szakán. Egyetemi tanulmányai alatt már óraadó tanárként dolgozott a Kulich Gyula Ruhaipari Technikumban. Oklevelének megszerzése után ugyanott mérnök-tanárként helyezkedett el. 1966-tól a Felsőfokú Könnyűipari Technikum, 1972-től a jogutód Könnyűipari Műszaki Főiskola adjunktusaként végzett oktató munkát a főiskola ruhaipari tanszékén. Részt vett a tanszék kutatás-fejlesztési munkáiban, részben mint témavezető. 1978-ban a Műegyetemen okleveles gépészmérnök-tanári oklevelet szerzett és 1987-ben *summa cum laude* minősítéssel védte meg az automatizált varróberendezések témakörében írt doktori disszertációját. Kinevezték a főiskolai docensnek, majd főiskolai tanárnak, 1989-ben pedig a Könnyűipari Műszaki Főiskola Ruhaipari tanszékének tanszékvezetőjévé nevezték ki. Ezt a pozíciót töltötte be – az időközben a főiskola átszervezésével a Rejtő Sándor Könnyűipari és Környezetvédelmi Karához került tanszéken – 2006-ig. 2000 és 2003 között a kar főigazgató-helyettese is volt. 1992–1995 között a FÉKON Ruhaipari Rt. igazgatósági tagja, később

elnöke, 1994–1997 között a Paszomány Függöny- és Csipkegyártó Kft. felügyelő bizottsági tagja. Számos szakkönyv, főiskolai jegyzet szerzője ill. társszerzője, rendszeresen publikált szakcikkeket és tartott szakmai előadásokat. Eredményes pedagógiai munkásságát több kitüntetéssel ismerték el.

Kúcs Zoltán 1964-ben vette át gépészmérnöki oklevelét és a Paszományáruiparban helyezkedett el. Magyarországon és ebben a gyárban ekkor kezdték meg a poliészter fonalakból, raschel-gépen készült függönyök gyártását, amelynek kifejlesztésében, technológiájának kidolgozásában vezető szerepe volt. 1965-ben a vállalat fejlesztőmérnökeként, 1969-től műszaki vezetőként folytatta pályafutását. 1970-től a gyár megbízott, 1971-től kinevezett főmérnöke, 1990-től 1999-ig ügyvezető igazgatója volt. 1999-ben ment nyugdíjba. Eredményes munkásságát több szakmai kitüntetéssel ismerték el.

Gyári munkája mellett 1964–1965 között a Bolyai János Textilipari Szakközépiskola esti és levelező tagozatán óraadó tanár volt. 1964 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek.

Lakatos Csaba oklevelének megszerzése után, 1964-től 1967-ig a Lakástextil Vállalat Tatai Gyárában dolgozott technológusként. 1966-ban a Műegyetemen textiltépész szakmérnöki oklevelet szerzett. Pályafutása innen a Bábolnai Állami Gazdasághoz vezetett, ahol 1968-tól 1973-ig faipari üzemvezető, majd főmérnök volt. 1973-tól 1974-ig a Bábolnai Kukoricatermelő Közös Vállalatnál dolgozott mint műszaki fősztályvezető. 1974 és 1985 között a Szekszárdi Állami Gazdasághoz került, ahol akkor indult a kukoricatermesztés korszerűsítésére irányuló ún. KSZE növénytermesztési rendszer. Ezt követően Gödöllőn, a Mezőgazdasági Gépki-sérleti Intézetben dolgozott fősztályvezetői és irodavezetői beosztásban. 1986-tól 1996-ig a KSZE Növénytermelési Rendszer Agrárfejlesztő Közös Vállalat igazgatója, majd a KSZE Rt. (Szekszárd) vezérigazgatója volt. 1988-ban végzett a Külkereskedelmi Főiskola levelező tagozatán. 1996-ban vonult nyugállományba.

Az agrárfejlesztés terén elért eredményeinek elismeréseként 1980-ban Állami Díjjal tüntették ki. A Nyugat-Magyarországi Egyetem címzetes docensi címet adományozott neki, de ezeken kívül is számos szakmai kitüntetésben részesült.

Lukics Gyula 1964-ben szerzett gépészmérnöki oklevelet. 1965-től 1969-ig a Pamutfonóipari Vállalat Kaposvári Fonodájában dolgozott mint technológus, majd osztályvezető, majd a Somogy-Zala Megyei Téglaiipari Vállalat tervezőjeként, majd a Csongrád Megyei Téglaiipari Vállalatnál folytatta pályafutását 1973-ig. Ekkor visszatért a könnyűiparhoz: 1973–1988 között a Szegedi Ruhagyárban volt osztályvezető. 1982–1984 között folyamatszervező diplomát szerzett a Számalk Számítástechnikai Központban. 1988-ban ismét váltott: a Tisza Volánnál lett osztályvezető, majd 1990-től nyugállományba vonulásáig a Procontrol Ltd. menedzsere volt. 1991-ben a Műegyetem közlekedésmérnöki karán informatikai szakmérnöki diplomát szerzett. Széleskörű, alapos számítástechnikai ismeretekkel rendelkezik, amit munkája során jelentős mértékben hasznosított. Munkásságát több kitüntetéssel ismerték el.

Mahler György a gépészmérnöki diploma megszerzését követően mint mérnök-tanár kezdte pályafutását a Bolyai János Textilipari Technikumban. 1968-tól mint műhelyfőnök, 1976-tól műszaki igazgatóhelyettesként dolgozott, 1980-tól nyugállományba vonulásáig

az iskola igazgatója volt. 1976-ban a Műegyetem gépészmérnöki karán mérnöktanári oklevelet szerzett. 1972-től szakfelügyelői tevékenységet is folytatott. Több textilipari tankönyv szerkesztésében és lektorálásában vett részt.

Mahler Györgyné Biczó Erzsébet 1964-ben megszerzett diplomájával a Győri Kötöttkesztyűgyárban kezdte meg pályafutását, eleinte gyakornokként, később szervezési osztályvezetőként. 1969-ben Budapestre költözött és a Bolyai Textilipari Szakközépiskolában szaktárgyakat oktatott, később műhelyfőnök lett. 1969-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász tagozatán ipari közgazdász-mérnöki oklevelet szerzett. 1975-től a tanítás mellett bekapcsolódott a szakfelügyelői ill. szaktanácsadói munkába. 1978-ban a Műegyetem gépészmérnöki karán mérnöktanári oklevelet szerzett. 1995-ig, nyugállományba vonulásáig a könnyűipar vezető szaktanácsadója volt. Számos szakmai tankönyvet szerkesztett ill. lektorált és részt vett országos szakmai versenyek feladatainak kidolgozásában. Nyugdíjazása után oktatásszervezői munkáját a Nemzeti Szakképzési Intézetben folytatta, jelenleg a felnőttképzés vizsgaszervezésében vesz részt.

Mándoky László az egyetem elvégzése után, 1964-től 1966-ig a Felsőfokú Könnyűipari Technikum Ruhaipari tanszékének oktatója lett, tanársegédi, majd adjunktusi státuszban. 1966-tól 1973-ig a Magyar Selyemipar Vállalatnál, a Hungária Jacquard-szövőgyárban a szövődei állami nagyberuházás előkészítőjeként dolgozott, majd gyáregység vezetőként a szövődét vezette, később a 9 telephelyes nagyvállalat termelését irányította főosztályvezetői beosztásban. 1973-ban került az akkori Könnyűipari Minisztériumba, ahol 1980-ig különböző vezető beosztásokban dolgozott, mindvégig a könnyűiparhoz kapcsolódó szakterületeken. 1976–1977-ben az államtitkár műszaki titkára volt. 1977-ben a Műegyetem gazdasági mérnök szakán kiegészítő oklevelet szerzett. 1989 és 1990 között az Ipari Minisztérium Feldolgozóipari főosztályát vezette, ez a főosztály a vegyipar, a gépipar, az elektronikai ipar és a könnyűipar területét fedte le. A rendszerváltás után az Iparpolitikai főosztály, majd az Ipargazdasági főosztály vezetője volt. 1995-ben miniszteri tanácsosi rangban a miniszteri kabinet tagja volt. 1995-től 2003-ig, nyugállományba vonulásáig a Gazdasági Minisztérium Kereskedelemfejlesztési és Befektetésösztönzési főosztályán közigazgatási főtanácsadóként dolgozott.

Munkásságát számos tanulmány és bel- és külföldi tudományos intézeteknél, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület által szervezett konferenciákon tartott szakmai előadás fémjelzi. 2000-ben Eötvös Loránd-díjjal, 2003-ban a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki.

Mihméné Speer Szilvia oklevelének megszerzése után a Vörös Október Férfiruhagyár fejlesztési osztályán kezdte meg mérnöki pályafutását, majd 1970-ben a Könnyűipari Műszaki Főiskolán tanított. 1971-ben Németországba költözött, ahol az elektronikus távközlés-technika és az elektronikus adatfeldolgozás területén működő vállalatoknál dolgozott és ezekben a tárgykörökben publikált, részben önállóan, részben társszerzőkkel, köztük olyanokkal is, amelyek a ruhaipar elektronikus adatfeldolgozási kérdéseivel foglalkozott

1985-ben a Tübingeni Egyetemen pszichológiai tanulmányokat folytatott.

Müller Jenő első munkahelye a diploma megszerzése után a budapesti Kender-, Juta és Politextil vállalat volt, ahol 1964–1966 között mint az előkészítő, fonó és kiszerező gyárrészleg vezetőjeként dolgozott. 1967 és 1974 között a technológiai osztályt vezette, 1974-től 1979-ig a polipropilén szálgyártó, szövő-előkészítő, szövő és hórögzítő gyárrészleg-vezetője volt. 1979-ben a Textilipari Kutató Intézet munkatársa lett, ahol 1983-ig tudományos főmunkatársként a műszaki textiliák, majd az egyenruházat fejlesztése volt a feladata. 1984 és 1990 között a Textilipari Minőségellenőrző Intézetben rézmunkaidós minőségellenőrként dolgozott, majd 1991 és 1993 között a Somló-Zsák Kft. (Devecser) termelési igazgatójaként a hajlékonyfalú konténerek gyártásával és fejlesztésével foglalkozott. 1994-től 2000-ig, nyugállományba vonulásáig a Flexicont Kft. termelési és műszaki igazgatója volt.

Dr. Nagy Ilona Anna az egyetem elvégzése után, 1964-ben a Hazai Pamutszövőgyárban kezdett dolgozni, de 1965-től átkerült a Textilipari Kutatóintézetbe tudományos munkatársi beosztásba. Itt kezdett szakfordítással és tolmácsolással foglalkozni, miután már akkor két idegen nyelven beszélt. Egy álláshirdetés révén a Budapesti Műszaki Egyetem Központi Könyvtárába került, mint tudományos munkatárs. Itt a harmadéves gépészmérnök hallgatóknak a Szakirodalmi ismeretek c. tárgy gyakorlati foglalkozásait vezette. Tovább képezte magát: elvégzett egy alapfokú könyvtárosi tanfolyamot és két további idegen nyelvből tett állami nyelvvizsgát. A könyvtárból 1978-ban átkerült a BME tudományos osztálya dokumentációs és információs csoportjához, ahol szakfordításokat készítettek és különböző egyetemi kiadványokat szerkesztettek. 1979-ben őt nevezték ki a csoport vezetőjévé és innen ment nyugdíjba 1994-ben. 1985-ben a szervezéstudomány és módszertan szaktudományból műszaki doktorrá avatták.

Németh László 1964-től 1980-ig a Magyar Selyemipar Vállalatnál dolgozott. A műszaki fejlesztési műhelyben szövőgép-fejlesztési és szerkesztési munkákat végzett, fonalterjedelmesítő gépet tervezett. Ebben a témában cikkei jelentek meg a Magyar Textiltechnika szakfolyóiratban és tankönyvet is írt a szakmunkások számára a szövőgép szerkezetekről. Létesítményfelelősként irányította egy terjedelmesítő gép beruházását a Tolnai Fonógyárban. Ezt követően a vállalat központjában termelési ill. műszaki fejlesztési főosztályvezető lett. 1980-ban kinevezték a Hungarotex külkereskedelmi vállalat selyemiparral foglalkozó főosztályának vezetőjévé; 1991-ig dolgozott ebben a beosztásban. Ezután textiláruk kül- és belföldi kereskedelmével foglalkozó saját céget alapított, ahol jelenleg is dolgozik.

Schullerné Bajor Éva 1962-ben szerzett gépészmérnöki diplomát, de már 1960 óta dolgozott a ruhaiparban. 1964-ig a Női és Gyermekegyházban, majd a Női Fehérneműgyárban volt TMK vezető és energetikus. 1964-ben a Könnyűipari Műszaki Főiskolán folytatta munkásságát adjunktusi beosztásban, ábrázoló geometriát, géprajzot, gépelemeket, általános géptant és mechanikát oktatott és megírta ezeknek a tárgyaknak főiskolai jegyzeteit. Részt vett a tanszék ipari kutató munkáiban, amelyek főleg könnyűipari üzemek műszaki problémáinak megoldását célozták (zajcsökkentés, klimatechnika, fűtésrendszer stb.). 1971-ben a Műegyetemen mérnöktanári oklevelet is szerzett, 1978-

ban német nyelvből felsőfokú nyelvvizsgát tett. Oktatói tevékenysége mellett 1984-től négy évig a főiskola főigazgatói hivatalát vezette. 1988-ban visszament a tanzsékre, hogy csak oktatói tevékenységgel foglalkozhasson. 1994-ben nyugdíjba vonult ugyan, de 2010-ig óraadóként továbbra is tanított a főiskolán.

Schwiegelhofer Ferenc első munkahelye a diploma megszerzése után a Szombathelyi Pamutipar volt, majd a szombathelyi Lakástextil Vállalatnál folytatta munkáját. Ezt követően a Vas Megyei Kereskedelmi Kamara, majd a Vas Megyei Területfejlesztési Tanács munkatársa volt. Egyebek között megszervezte a Pannon Textil- és Ruhaipari Klasztert, amelynek most is vezetője.

Szabó Györgyné Graff Anna 1961-ben végzett a Gépészmérnöki Kar textiltechnológia szakán. Pályáját a Kelenföldi Textilgyárban – a Pamutnyomóipari Vállalat (PNYV) egyik gyáregységében – kezdte. Technológiai munkája mellett több továbbképző tanfolyamon oktatta a szakmunkásokat, művezetőket, valamint a gyárba kihelyezett technikumban a szaktárgyakat is. Ez idő alatt két módszertani tankönyvet írt szövő szakmunkások részére. 1964-ben a szövőde üzemvezetőjévé nevezték ki, ő irányította a szövőde gépcserés rekonstrukcióját. 1971-ben kinevezték a PNYV központjában működő szövő csoport vezetésére, majd 1974-ben a vállalat anyaggazdálkodási főosztályának vezetésére. Ugyanebben az évben német nyelvből felsőfokú állami nyelvvizsgát tett. 1981-ben megbízták a vállalat műszaki fejlesztési főosztályának vezetésével. 1989-ben, amikor a PNYV több részre szakadt, a Textilfestőgyárban dolgozott tovább, mint a műszaki, gyártmány- és gyártásfejlesztési osztály vezetője. 1991-ben innen vonult nyugdíjba.

Aktív tevékenységet fejtett ki a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület szövő szakosztályában, szakmai előadásokat tartott, cikkeket jelentetett meg a Magyar Textiltechnika szakfolyóiratban. Munkásságát több szakmai kitüntetéssel ismerték el.

Szentiványi Kinga az egyetem elvégzése után, 1964-ben a Május 1 Ruhagyárban kezdett dolgozni mérnök gyakornokként. 1965 és 2003 között a Felsőfo-

kú Könnyűipari Technikumban, majd a jogutód Könnyűipari Műszaki Főiskolán helyezkedett el és mint főiskolai adjunktus végzett oktatói tevékenységet, ennek keretében főleg a kötött kelmék feldolgozása tárgykörben. Munkája során írt jegyzeteket és foglalkozott lektorálással. 1988-tól 2003-ig a Burda folyóirat szaklektora volt. 2003-ban vonult nyugállományba.

Várkövi László 1964-ben szerzett gépészmérnöki oklevelet és a Gyapjúmosó és Szövőgyárban helyezkedett el, ahonnan tanulmányi ösztöndíját kapta. 1969-ig a vállalat váci fonodájában dolgozott gyártmány- és gépfejlesztőként. 1971-ben váltott: a Magyar Hajó- és Darugyár váci gyáregységében dolgozott konténer tervezőként. Innen pályája ismét visszavezetett a textiliparba: a Váci Kötöttáru gyárban lett műszaki fejlesztőmérnök. 1990-ben a Tungsram Rt. Fényforrásgyár váci gyárába, került, ahol tíz éven át üzemmérnökként az ólomüveggyártásban dolgozott. 1999-től a LightTech Lámpatechnológiai Kft.-nél dolgozott, innen ment nyugdíjba 2000-ben.

Villányi László 1964-ben kapta meg gépészmérnöki diplomáját, de már 1962-től dolgozott a Hódmezővásárhelyi Divat Kötöttáru gyárban (HÓDIKÖT). A gyakorlati év letelte utána műszaki fejlesztési és beruházási főosztály vezetését bízták rá. Később vezérigazgatóhelyettesi kinevezést kapott, majd a korábbi vezérigazgató nyugdíjba vonulása után őt neveztek ki vezérigazgatónak. Ezt a munkakört töltötte be 1997-ig, nyugdíjba vonulásáig. Munkássága során kiemelkedő szerepe volt a gyár teljes rekonstrukciójának tervezésében és végrehajtásában, korszerű termékek kifejlesztésében. Nagy súlyt fektetett a piaci munkára, aminek eredményeként a világ 50 országával voltak a vállalatnak üzleti kapcsolatai. 1989–1990-ben az eredeti nagyvállalat átalakításával három nagy vegyesvállalatot hozott létre, amelyben a külföldi résztulajdonosok amerikai, angol ill. német cégek voltak.

A vállalatnál végzett munkája mellett aktív tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek. 1972-től 1983-ig a Szegedi Textilipari Szakközépiskola kihelyezett tagozatán is oktatott. Munkásságát több szakmai kitüntetéssel ismerték el.

Személyi változások az INNOVATEXT Zrt.-nél

2014. július 1-jétől nyugdíjba vonult az INNOVATEXT Zrt. vezérigazgatója, *Dr. Pataki Pál*, aki 23 éven át vezette az intézetet. Nem hagyja el azonban munkahelyét: ezután vezető tanácsadóként tevékenykedik tovább. Az új vezérigazgató *Dr. Kokasné Dr. Palicska Livia*, az Óbudai Egyetem Rejtő Sándor Könnyűipari és Környezetmérnöki Karának korábbi egyetemi docense, intézetigazgató-helyettese.

Ugyancsak nyugdíjba vonult *Jancsó Lászlóné*, az INNOVATEXT Zrt. Kémiai és Mérnökszolgálati osztályának vezetője, és tanácsadóként segíti tovább a munkát. Utódja *Kovács Andrásné* okleveles vegyész mérnök, aki eddig a Chinoin Gyógyszergyárban dolgozott.

A vezető beosztásból leköszönóknak jó egészséget, további eredményes éveket, az új vezetőknek pedig sok erőt és sikeres munkát kívánunk.

Dr. Kokasné Dr. Palicska Livia

1979-ben érettségizett a Petrik Lajos Vegyipari Szakközépiskolában, majd 1982-ben okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett a Drezdai Műszaki Egyetemen, az egyetem Textil- és Ruhatechnológiai Intézetében folytatott tanulmányai befejeztével. Magas szintű német nyelvtudásának hasznosításával – egyetemi tanulmányai mellett – szakmai képzéseken, tréningeken német tolmácsként, valamint idegenvezetőként is dolgozott. Hazatérve a Pamut-textilműveknél helyezkedett el mint műszaki előadó. Feladatköre itt az alkatrész-utánpótlás, beszerzés adminisztrációja, nemzetközi levelezés, tolmácsolás volt. 1990–1992 között felsőfokú külkereskedelmi áruforgalmi képesítést szerzett. 1999 és

2009 között – mellékállásban – egy üzleti szolgáltatásokat nyújtó német cégnél is dolgozott.

1984-ben került a Könnyűipari Műszaki Főiskolára, a mai Óbudai Egyetem előd-intézményébe. Egyetemi oktatóként előadásokat és gyakorlatokat tartott a textiliparhoz közvetlenül kapcsolódó tantárgyak keretében, valamint a fogyasztóvédelem, a marketing és a menedzsment témakörében. Rendszeresen tartott hazai és külföldi partnerintézményekben előadásokat vendégoktatóként.

Szorosan vett oktatási tevékenysége mellett a kar Nemzetközi Kapcsolatok Irodájának vezetőjeként meghatározó szerepet játszott az intézményi stratégia nemzetközi vonatkozású célkitűzéseinek megvalósításában. Az elmúlt 15 évben vezetésével több mint 40 külföldi intézménnyel létesített a kar partnerkapcsolatot és számos sikeres európai uniós pályázatban vett részt. E munkájának elismeréséül 2007-ben megkapta a „Kiváló Erasmus koordinátor” minisztériumi nívódíjat. Kutatási intézetigazgató-helyettesként a Terméktervező Intézet tudományos kutatási és publikációs tevékenységeit koordinálta, nemzetközi és hazai textiles konferenciá-

kat szervezett. 2011-től az Óbudai Egyetemen alakult új Anyagtudományok és Technológiák Doktori Iskola oktatója és 2014 májusáig annak titkára volt. Közreműködött a Doktori Iskola akkreditációjának előkészítésében és az akkreditáció adminisztrációs követelményeinek teljesítésében.

2009-ben a Nyugat-Magyarországi Egyetemen textiles témakörben PhD fokozatot nyert el. A Magyar Tudományos Akadémia köztestületi tagja. Kutatási területei: textil anyagvizsgálat, funkcionális és intelligens textiltermékek fejlesztése, ebben a témában rendszeresen publikál hazai és nemzetközi tudományos fórumokon. 2010 óta a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alelnöke, 2009 és 2011 között a hazai textil- és ruházati ipar megújulásáért megalakult TEXPLAT egyik munkacsoportjának vezetője volt. Az online kiadásban megjelenő Magyar Textiltechnika rovatvezetője.

Férje sebész, gasztroenterológus szakorvos, akivel 30 éve él boldog házasságban. Négy felnőtt gyermeke és több unokája is van.

Csepreghy Győző 1918–2014

96 éves korában elhunyt a hazai fonó szakma kimagasló szaktekin-télye. 1918-ban Erdélyben tett, a Bukaresti Textilipari lán kikészítő szakon szerzett sítést. Szatmárnémetiben, az lyi Textilpar cégnél kezdett dolgozni. 1942-től a pestszentlőrinci lános Fonóipari Rt.-ben dolgozott üzemvezetői, majd műszaki

tói beosztásban. Az államosításkor, 1949-ben, őt nevezték ki az üzem első igazgatójává. Később a Goldberger művek kelenföldi fonodáját vezette, majd az újonnan sült Szegedi Textilművek termelési főmérnöke lett, tásával indult meg a termelés 1950-ben. Kiváló szervező munkájáért 1952-ben Kossuth-díjjal tüntették ki.

ról Kaposvárra került, a helyi fonoda vezetőjeként toztatta tudását. Külföldön, egy egyiptomi fésűsfonodában dolgozott egy évig. A Könnyűipari Tervező Vállalat zásából egy vietnámi pamutfonoda technológiai terveit ő készítette, irányításával folyt hazánkban a kinti munkások betanítása. 1963-tól a Pamutfonóipari Vállalat igazgató-főmérnökévé nevezték ki, ebben a munkakörében a fejlesztések és korszerűsítések irányításával foglalkozott. A 90-es években az Újpesti Cernagyárból alakult Coats gyarország Kft. szakértőként foglalkoztatta.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alapító tagja, több évig vezette a Pamutfonó szakosztályt. Egy ideig a Textilipari Dolgozók Szak-szervezetének alelnöke is volt. Munkáját – a Kossuth-díj mellett – számos más magas kitüntetéssel is elismerték.

Emlékét kegyelettel megőrizzük, nyugodjék békében.

Komlós Sándor 1926–2014

88 éves korában elhunyt a textiltisztító szakma egyik nagyra becsült, legendás alakja. Édesapja is textiles volt, ő a munka mellett a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnök diplomát szerzett. Textiltigépészként az 1950-es évek végén a Fővárosi Patyolat főmérnöke lett. Az akkori Német Demokrati-kus Köztársaságban működő szak-

irányú főiskola levelező tagozatán tanult tovább, főleg a kémiai ismereteit bővítette. Dolgozott az OKISZ-ban és a Horizont Guide Kft. tanácsadó vállalkozásában is kamatoztatta tudását és széleskörű tapasztalatait. Egy ideig idegenvezetőként is tevékenykedett.

A textiltisztítás szakmai kérdéseivel korábban a TMTE 1961-ben alapított Textilvegység és Kolorista Szakosztálya keretében a „Textiltisztítók társadalmi fóruma” foglalkozott. Az időközben ipari méretűvé vált textiltisztító ipar szakmai gondjai azonban szaporodtak, ezért a TMTE – amelynek Komlós 1948 óta volt tagja – létrehozta az ön-álló Textiltisztító Szakosztályt, amiben, majd a szakosztály működésében, Komlós is aktív szerepet vállalt.

Komlós Sándor a szakmán belül kommunikatív egyénisége, segítőkészsége folytán nagy népszerűségnek örvendett. Számos előadást tartott, több cikket publikált a TMTE Textiltisztítás c. folyóiratában. Kiváló mérnöki munkásságát a Budapesti Műszaki Egyetem Aranydiplomával ismerte el.

Emlékét tisztelettel megőrizzük. Nyugodjék békével.